

فصلنامه علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهرا (س)

صاحب امتیاز: انجمن علمی دانشجویی زبان روسی دانشگاه الزهرا (س)

سال دهم

شماره ۳۲

زمستان ۱۴۰۲

یوز ایرانی

استان کرمان

باریس پاسترناک

روز فناوری فضایی

ککشان راه شیری

افسانه‌ی «شیر و موش»

مومیایی در مصر باستان

عزیز جانم

Иранский гепард

Провинция Керман

Борис Пастернак

День космических технологий

Млечный Путь

Басня "лев и мышь"

Мумификация в Древнем Египте

Я помню, любимая, помню

Доктор Ваджихе Резвани

دکتر وجیهه رضوانی

- Руководитель
- استاد راهنما

Захра Могаддам

زهرا مقدم

- Главный редактор
- سردبیر
- Дизайнер
- طراح صفحه
- Редактор
- ویراستار

Катаюн Андарэбахш

کتایون اندرزبخش

- Ответственный директор
- مدیر مسئول
- Подкастер русских текстов
- گوینده متون روسی

Денис З.

دنيس ز.

- Подкастер русских текстов
- گوینده متون روسی

Фатэмэ Сарихани

فاطمه ساریخانی

- Подкастер персидских текстов
- گوینده متون فارسی

Научно-студенческий
ежеквартальный журнал
по русскому языку
университета Аль-Захара

Выпуск 32,
Зима 2024 г.

Научно-студенческая ассоциация
русского языка
университета Аль-Захара

Редакционная коллегия

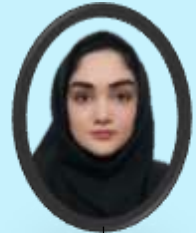
اعضای هیئت تحریریه

Гису Эбади
Паступившая в 2019 г.
Бакалавр русского языка
Университет Аль-Захра

گیسو عبادی، ورودی ۱۳۹۹

کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

زهرا مقدم، ورودی ۱۳۹۹
کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

Захра Могаддам
Паступившая в 2019 г.
Бакалавр русского языка
Университет Аль-Захра

Махса Магферати
Паступившая в 2021 г.
Бакалавр русского языка
Университет Аль-Захра

مهسا مغفرتی، ورودی ۱۴۰۱

کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

منیره صیادلی

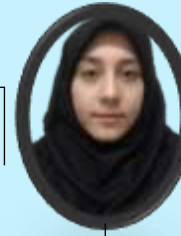
فارغ التحصیل کارشناسی ارشد دانشگاه تهران

Захра Санайи
Паступившая в 2019 г.
Бакалавр русского языка
Университет Аль-Захра

زهرا صنایعی، ورودی ۱۳۹۹

کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

Монире Саядли
Выпускница магистратуры
Университет Тегеран

عارفه سادات باقری، ورودی ۱۳۹۹

کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

Арефе Садат Багери
Паступившая в 2019 г.
Бакалавр русского языка
Университет Аль-Захра

نسترن یزدیان، ورودی ۱۳۹۹
کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

Настаран Садат Хатами
Паступившая в 2020 г.
Бакалавр русского языка
Университет Аль-Захра

نسترن سادات خاتمی، ورودی ۱۴۰۰

کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)

Настаран Яздиян
Паступившая в 2019 г.
Бакалавр русского языка
Университет Аль-Захра

فصلنامه علمی دانشجویی

زبان روسی

دانشگاه الزهرا (س)

شماره ۳۲،

زمستان ۱۴۰۲

انجمن علمی دانشجویی

زبان روسی

دانشگاه الزهرا(س)

دانشگاه الزهرا

Содержание

فهرست

Слова главного редактора 1

سخن سردبیر ۲

Литература 3

ادبیات ۳

Басня "Лев и мышь" 4

افسانه‌ی شیر و موش ۴

Я помню, любимая, помню 5

عزیز جانم! ۶

Борис Пастернак 7

باریس پاسترناک ۹

Окружающая среда и География 11

محیط زیست و جغرافیا ۱۱

Иранский гепард 12

بوز ایرانی ۱۳

Провинция Керман 15

استان کرمان ۲۱

Наука и Технология 24

علم و فناوری ۲۴

День космических технологий 25

روز فناوری فضایی ۲۶

Млечный путь 27

کهکشان راه شیری ۲۸

Другие части мира 29

سایر نقاط جهان ۲۹

Мумификация в Древнем Египте 30

مومیایی کردن در مصر باستان ۳۳

Предисловие

- Отрывок из романа "Евгений Онегин"
- Автор: Александр Сергеевич Пушкин

Зима!.. Крестьянин, торжествуя,
На дровнях обновляет путь;
Его лошадка, снег почуя,
Плетется рысью как-нибудь;
Бразды пушистые взрывая,
Летит кибитка удалая;
Ямщик сидит на облучке
В тулупе, в красном кушаке.
Вот бегают дворовый мальчик,
В салазки жучку посадив,
Себя в коня преобразив;
Шалун уж заморозил пальчик:
Ему и больно и смешно,
А мать грозит ему в окно...

- Переводчик: Захра Могоддам, Бакалавр русского языка университета Аль-Захара, Паступившая в 2019 г.

سر آغاز

- گزیده‌ای از رمان «یوگنی آنگین»
- نویسنده: الکساندر سرگیویچ پوشکین

حال زمستان رسیده!... دهقان، غرق در شادی است،
سورتمه‌ی چوبی که با خود تازگی راه را به ارمغان می‌آورد؛
و اسبی که بی‌مانند راه می‌رود و بوی برف را به جان می‌کشد؛
افسارهای نرمی که به تندی می‌تازند،
و کالسکه‌ای که جسورانه در حال پرواز است؛
سورچی، با کمر بند قرمز پهنی
کت پوست بر تن، می‌نشیند بر صندلی.
پسرک سگ را چون انسان در سورتمه نشانده،
و خود چون اسب‌های سورتمه می‌دود؛
انگشتان یخ‌زده‌ی او، هم دردناک و هم طنز آمیزند،
اما مادر برایش از پنجره خط و نشان می‌کشد...

- مترجم: زهرا مقدم، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)، ورودی ۱۳۹۹

Литература

ادبیات

Басня "Лев и мышь"

- Автор: Лев Толстой

Лев спал. Мышь пробежала ему по телу. Он проснулся и поймал её. Мышь стала просить, чтобы он пустил её; она сказала:

Если ты меняпустишь, и я тебе добро сделаю.

Лев засмеялся, что мышь обещает ему добро сделать, и пустил её.

Потом охотники поймали льва и привязали верёвкой к дереву. Мышь услышала левиный рёв, прибежала, перегрызла верёвку и сказала:

Помнишь, ты смеялся, не думал, чтобы я могла тебе добро сделать, а теперь видишь – бывает и от мыши добро.

- Переводчик:
Захра Могаддам, Бакалавр русского языка университета Аль-Захара, Паступившая в 2019 г.

افسانه‌ی «شیر و موش»

- نویسنده: لف تالستوی

شیر خوابیده بود. موش روی بدنش دوید. او بیدار شد و موش را گرفت. موش شروع به خواهش کرد تا او را رها کند؛ گفت:

اگر مرا رها کنی من به تو خوبی خواهم کرد.

شیر به اینکه موش قول می‌دهد به او خوبی کند خندید و او را رها کرد.

سپس شکارچیان شیر را گرفتند و او را با طناب به درختی بستند. موش غرش شیر را شنید، به سمت او دوید، طناب را جوید و گفت:

یادت باشد، تو خندیدی، فکر نکردی که من می‌توانم به تو خوبی کنم، و حالا می‌بینی که خوبی از یک موش سر می‌زند.

- مترجم: زهرا مقدم، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)، ورودی ۱۳۹۹

Я помню, любимая, помню

- Поэт: Сергей Есенин

Я помню, любимая, помню
Сиянье твоих волос.
Не радостно и не легко мне
Покинуть тебя привелось.
Я помню осенние ночи,
Березовый шорох теней,
Пусть дни тогда были короче,
Луна нам светила длинней.
Я помню, ты мне говорила:
"Пройдут голубые года,
И ты позабудешь, мой милый,
С другою меня навсегда".
Сегодня цветущая липа
Напомнила чувствам опять,
Как нежно тогда я сыпал
Цветы на кудрявую прядь.
И сердце, остыть не готовясь,
И грустно другую любя.
Как будто любимую повесть,
С другой вспоминает тебя

- Переводчик: Гису Эбади, Бакалавр русского языка университета Аль-Захара, Паступившая в 2019 г.

عزیزِ جانم!

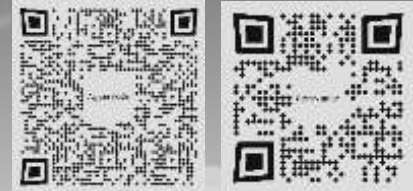
• شاعر: سرگئی یسنین

عزیزِ جانم!

تالکو ابریشم گیسوانت در خاطر مِ گل می اندازد
آه که چه ناسوده و ناخوش، ناگزیر ترک تو گفتم
به خاطر مِ آید خش خش سایه های توس در شب پاییز را
که گرچه روز بس مختصر بود ولی، ماه بر ما به بلندی می تافت
به خاطر مِ آورم گفته بودی سال های آبی خواهند گذشت
و تو عزیز من، در دستان دیگری مرا به فراموشی خواهی سپرد
و من امروز شکوفه ای بر شاخه های درخت نمدار دیدم
و دگر بار، به خود خاطر نشان کردم تمام حس و حالم را
چه لطیف بود آن هنگام که، تار پر چین و شکن را غرق در گل کردم
و چه اندوهناک دلی که، هیچش از یار و قرار در دست نیست
همچو افسانه ای بر دل نشسته هر دم، یاد تو بر سر نشیند با دگر

• مترجم: گیسو عبادی، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)، ورودی ۱۳۹۹

Борис Пастернак

Родился в Москве в семье академика живописи Л. О. Пастернака и Р. И. Пастернак (урожденной Кауфман), до замужества бывшей профессором Одесского отделения Императорского русского музыкального общества. Наиболее важными для духовного становления будущего поэта явились три события: приобщение к христианству, увлечение музыкой и философией. Родители исповедовали Ветхий Завет, а русская няня тайком от них водила мальчика в православную церковь. Первое творческое увлечение Пастернака, наряду с рисованием, музыка. Но, получив признание А. Скрябина, юноша порвал с музыкальным сочинительством. По окончании гимназии (1906) учился в Московском университете; с юридического факультета перешел на историко-филологический (окончил в 1913 г.). Здесь под руководством Г. Г. Шпета Пастернак знакомится с феноменологией Э. Гуссерля, а в апреле 1912 г. на скудные средства родителей отправляется в Марбург для обучения у главы неокантианцев

Германа Когена. Там он получает возможность продолжать карьеру профессионального философа, но прекращает занятия философией и возвращается на родину. "Прощай, философия" - эти слова из автобиографической повести Пастернака "Охранная грамота" (1931) теперь значатся на мемориальной доске дома в Марбурге, где некогда проживал безвестный студент, ставший всемирно почитаемым классиком.

В печати Пастернак впервые выступил в альманахе "Лирика" (1913; 5 стихотворений), затем появились его книги стихов "Близнец в тучах" (1914) и "Поверх барьеров" (1917). Возвратившись к этим стихам, многое исключив и переработав, добавив появившиеся затем в периодике, поэт выпустил через двенадцать лет новый сборник - "Поверх барьеров. Стихи разных лет" (1929) - своего рода расчет с прошлым. Настоящим своим поэтическим рождением Пастернак считал лето 1917 г. - время создания книги "Сестра моя - жизнь" (вышла из печати в 1922 г.). До того Пастернак в 1913 г. в литературном кружке "Мусaget"

прочитал доклад "Символизм и бессмертие", где уже проступала программа нового, постсимволистского сознания.

Рубеж 1920-1930-х гг. сказался в эволюции Пастернак мучительной напряженностью. После завершения поэмы "Высокая болезнь" (1923-1928) Пастернак завершает роман в стихах "Спекторский" - о судьбе русского интеллигента, "которого должно вернуть истории" (1931, начат в 1925). В 1929 г. он публикует "Повесть" с одноименным героем стихотворного романа, которую считал первой частью будущей эпопеи и замысел которой восходил к 1918 г. В промежутках он опубликовал несколько прозаических произведений: "Аппелесова черта" (1918), "Письма из Тулы", "Детство Люверс" (оба - 1922), "Воздушные пути" (1924). Однако проза Пастернака, опубликованная при его жизни, не вызвала признания современников. Зато его лирика обретала все большую известность. На I съезде писателей СССР Н. Бухарин даже противопоставил ее поэзии Маяковского как "отжившей агитке".

Тому были основания, хотя сам Пастернак решительно противился возведению его на "литературный трон". В книга 1932 г. вышла лирики Пастернака "Второе рождение".

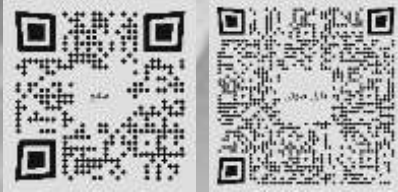
Естественно, что в годы Великой Отечественной войны Пастернак не мог отрешить себя от

судьбы России. В первые месяцы сражений он пишет патриотические стихотворения: "Страшная сказка", "Бобыль", "Застава", в дальнейшем - "Смерть сапера", "Победитель" и другие. После эвакуации в Чистополь в октябре 1941 г. и по возвращении в Москву в августе 1943 г. с бригадой писателей уезжает на Брянский фронт.

Зимой 1945/46 г. Пастернак начал реализацию своего главного замысла - романа "Доктор Живаго" (предварительное название - "Мальчики и девочки"). В эти годы и позже активно занимается переводами трагедий Шекспира, "Фауста Гете", грузинских лириков.

1950-е годы стали для писателя временем тяжелых испытаний. Предложенный для публикации журналу "Новый мир" роман "Доктор Живаго" был отвергнут редакцией. После издания его за рубежом (1957) и присуждения автору Нобелевской премии (1958) началась травля писателя как в официально-литературных, так и в политических кругах вплоть до требования выдворения его за пределы страны. Вне России Пастернак себя не мыслил, что и побудило его отказаться от Нобелевской премии. После перенесенного инфаркта поэт умер, по заключению медицинских экспертов, от рака легких. Похоронен в поселке Переделкино Московской области.

- Переводчик: Махса Магферати, Бакалавр русского языка университета Аль-Захара, Паступившая в 2021 г.

باريس پاسترناک

گذاشت. سپس، کتب اشعار «دوقلوها در ابر» و «برفراز موانع» وی، پدیدار شدند. با برگشتن به این اشعار و حذف و اصلاح کردن بسیاری از آن‌ها، به علاوه، ظاهر شدنشان در نشریات و مجلات، پس از ۱۲ سال، شاعر، مجموعه جدید «برفراز موانع، اشعار متنوع سال» را در سال ۱۹۲۹ (به نوعی تسویه حساب با گذشته) انتشار کرد. پاسترناک، تولد شاعرانه واقعی خودش را در اوایل تابستان ۱۹۱۷، زمانی که کتاب «خواهرم زندگی است» که در سال ۱۹۲۲ منتشر شد را خلق کرد، می‌دانست. پیش از آن، در سال ۱۹۱۳، پاسترناک در محفل ادبی «موسگیت» درباره «سمبولیسم و جاودانگی» سخنرانی کرد جایی که از طریق برنامه‌های جدید، آگاهی به پساسمبولیستی را نشان داد.

حدود سال‌های ۱۹۲۰ تا ۱۹۳۰، پاسترناک به سیر تکاملی تنش‌های آزاردهنده و دردناک جان بخشید. پس از به پایان رساندن شعر «بیماری شدید» در سال‌های ۱۹۲۳ تا ۱۹۲۸، پاسترناک شروع به نوشتن رمانی در سال ۱۹۲۵ درباره‌ی سرنوشت روشنفکر روسی کرد که باید به تاریخ برگردد که آن را در سال ۱۹۳۱ به پایان رساند. در سال ۱۹۲۹، او داستانی هم‌نام با رمان منظوم «قهرمان» را منتشر کرد که اولین بخش حماسه آینده و ایده‌ای که به سال ۱۹۱۷ برمی‌گشت، به حساب می‌آمد. در این میان، اون چندین منشور «خط آپیوساف»، «نامه‌هایی از تولا» و «چشمک‌های کودکی» که هر دو در سال ۱۹۲۲ نوشته شده‌اند و «مسیرهای هوایی» را انتشار داد. با وجود اینکه نثر پاسترناک در دوران زندگی‌اش انتشار یافت اما توجه معاصرانش را به خود جلب نکرد. اما اشعار او بسیار معروف شدند. حتی در اولین همایش

او در مسکو در آکادمی نگارگری خانواده لئونید پاسترناک و روزالین پاسترناک (دارای نام خانوادگی کافمن) که پیش از ازدواجش، استاد پیشین بخش اودسکای انجمن موزیکال امپراتوری روسیه بود، چشم به جهان گشود. سه رویداد آشنا شدن با مسیحیت، گرایش به موسیقی و فلسفه از مهم‌ترین دلایل شکل‌گیری روحیه معنوی این شاعر آینده، بودند. والدینش پیرو کتاب عهد عتیق بودند اما دایه روسی وی مخفیانه از آن‌ها، پسرک را به کلیسا ارتدوکس برد. اولین سرگرمی خلاقانه پاسترناک هم‌زمان با نقاشی، موسیقی بود. اما با شناخت اسکریابین، جوان از موسیقی نویسی دست کشید. در سال ۱۹۰۶، بعد از اتمام دبیرستان، در دانشگاه مسکو تحصیل کرد؛ از دانشکده حقوق به تاریخ و فلسفه منتقل شد که در سال ۱۹۱۳ تحصیل خود را در آنجا به پایان رساند. تحت سرپرستی شپیتا در این دانشگاه، پاسترناک با پدیده‌شناسی هوسرل آشنا می‌شود و در آپریل سال ۱۹۱۲، او با بودجه ناچیز خانواده‌اش، نزد سرپرست نوکانتی‌ها، هرمان کوهن، برای آموزش و تحصیل به ماربورگ فرستاده می‌شود. وی امکان ادامه پیشه‌اش (فلسفه حرفه‌ای) را آنجا یافت، اما از حرفه فلسفی‌اش انصراف داد و به میهن بازگشت. اکنون، این کلمات «خداحافظ فلسفه» از شرح حال زندگی - نامه نوشته شده «گواهی ایمن» در سال ۱۹۳۱ پاسترناک، که تبدیل به اثر مورد تحسین کلاسیک در سراسر جهان شد در لوحه یادگار خانه‌اش، زمانی که دانشجوی شناخته نشده در آنجا زندگی می‌کرد، آمده است.

نخستین بار، پاسترناک با انتشار مجموعه «ترانه» نوشته شده در سال ۱۹۱۳ در پنج شعر، پا به عرصه وجود

نویسندگان اتحاد جماهیر شوروی، بوخارین، شعر مایاکوفسکی را در مقابل غزلیات وی به عنوان «تبلیغات منسوخ» قرار داد.

دلایلی بر آن وجود داشت هرچند پاسترناک، شخصا با ارتقای وی به «تخت ادبی»، به شدت مخالف بود. غزلیات «دومین تولد» پاسترناک در کتابی در سال ۱۹۳۲ منتشر شد.

بدیهی است که در زمان جنگ داخلی عظیم، پاسترناک نتوانست خودش را از سرنوشت روسیه جدا کند. در اولین ماه‌های جنگ، او اشعار میهن‌پرستانه «قصه وحشتناک»، «مرد تنها»، «پاسگاه» و پس از آن «مرگ سرباز»، «فاتح» و آثار دیگری را می‌نویسد. بعد از تخلیه چیستاپول در اکتبر ۱۹۴۱، به محض بازگشت به مسکو در آگوست ۱۹۴۳، به همراه گروهی از نویسندگان عازم جبهه بریانسکی می‌شود.

در زمستان سال ۱۹۴۶-۱۹۴۵، پاسترناک شروع به عملی ساختن ایده اصلیش، رمان «دکتر ژیواگا» که مقدمه‌ای بر رمانی به عنوان «پسران و دختران کوچک» بود، کرد. در این سال‌ها و پس از آن، به طور فعالانه‌ای به ترجمه تراژدی «فاوست گوته» اثر شکسپیر و غزل‌سرایان گرجی، می‌پرداخت.

دهه ۱۹۵۰، برای این نویسنده، به دوران تجربیات سختی تبدیل شد. پیشنهاد انتشار رمان «دکتر ژیواگا» به مجله «جهان جدید» توسط ویراستارها رد شد. پس از چاپ و انتشار اثرش در خارج و اعطای جایزه نوبل در سال ۱۹۵۸ به نویسنده، آزار و اذیت وی، هم به طور رسمی در ادبیات و هم در محفل‌های سیاسی شروع شد و تا درخواست اخراج وی از کشور ادامه یافت. پاسترناک، خودش را در خارج از روسیه تصور نمی‌کرد و همین امر او را وادار کرد که از پذیرفتن جایزه نوبل صر نظر کند. پس از نجات یافتن از سکنه قلبی، طبق تشخیص متخصصان پزشکی، او در اثر سرطان ریه‌ها درگذشت و در ناحیه روستای پردلکینا در مسکو به خاک سپرده شد.

• مترجم: مهسا مغفرتی، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)، ورودی ۱۴۰۱

Окружающая среда и География

محیط زیست و جغرافیا

یوز ایرانی

به نام خدای حیوانات

چرا یوز ایرانی؟

این حیوان در خطر انقراض است و من سعی دارم با کمی نوشتن در مورد آن، نقش کوچکی را در جلوگیری از انقراض این حیوان ایفا کرده باشم.

چرا به او یوز ایرانی میگویند؟

این جانور وحشی تیز پا در ابتدا در خاورمیانه و هند بوده، اما اکنون فقط چند قلاده از او در دشت‌های ایران زندگی می‌کنند و به همین علت یوز ایرانی نام دارد. از سال ۱۹۷۰، ایران تنها زیستگاه این جانور است.

ویژگی‌های ظاهری یوز ایرانی:

زیر چشم‌ها، قسمت داخل پاهایش و جلو موهایش کمرنگ‌تر است. زیر شکم او تقریباً سفید است. بر روی بدنش خال‌های سیاهی نقش بسته، این خال‌های سیاه مرا به یاد دانه‌های سیاه فلفل بر روی پارچه‌ای کمرنگ انداخت، و یا اثر انگشت‌های خداوند. یال‌هایش از گونه آفریقایی کوتاه‌تر است. وزن او ۴۳ تا ۵۴ کیلوگرم است و قد او ۱۱۲ تا ۱۳۵ سانتی‌متر است.

شاتاب او شگفت‌انگیز است، شتابی سریع‌تر از ماشین مسابقه‌ای! همه‌ی بدنش برای این شتاب دست به دست دست هم داده‌اند، از قلب و کبد بگیر تا کف پا و ناخن-هایش!

طعمه‌های او:

طعمه‌های او آهو، قوچ و خرگوش است؛ شاید با فکر کردن به طعمه شدن ناراحت شوید اما باید بدانید همین نقش یوزپلنگ، باعث می‌شود که حداقل پوشش گیاهی که در بیابان رشد می‌کند، به طور کامل از بین نرود و حفظ شود.

۹ شهریور: روز ملی یوزپلنگ ایرانی

در این روز مادری با سه توله‌هایش برای نوشیدن آب به نخلستان‌های بافق رفتند، مردم به آن‌ها حمله کردند و توله‌های کوچک جان خود را ازدست دادند و تنها مادر نجات پیدا کرد اما او دیگر صاحب فرزندی نمی‌شود.

نماد یوز پلنگ ایرانی

«پیروز» یوزپلنگی ایرانی و فرزند «ایران» و «فیروز» بود و به نماد یوزپلنگ آسیایی تبدیل شد. نام این یوز ایرانی توسط تیمارگر او «علیرضا شهرداری» انتخاب شد. این یوز تنها توله باقی‌مانده از سه فرزند «ایران» بود. اما افسوس، الان که می‌نویسم او نیز مرده است.

تصویر یوز ایرانی در جام جهانی

در جام جهانی سال ۲۰۱۴ با موافقت باور نکرندی فیفا با چاپ عکس یوز ایرانی روی تیشرت فوتبالیست‌ها، یوز ایرانی به زمین فوتبال رفت و بازتاب‌های خوبی در سطح جهان از آن دیده شد. یوز ایرانی به نماد مبارزه برای زندگی تبدیل شد.

• نویسنده: زهرا صناعی، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهراء(س)، ورودی ۱۳۹۹

Иранский гепард

Во имя бога животных

Почему иранский гепард?

Это животное находится под угрозой исчезновения, и я пытаюсь сыграть небольшую роль в предотвращении исчезновения этого животного, написав о нем немного.

Почему его называют иранским гепардом?

Это остроногое дикое животное изначально обитало на Ближнем Востоке и в Индии, но сейчас лишь немногие из них обитают на равнинах Ирана, поэтому его называют иранским гепардом. С 1970 года, Иран является единственной средой обитания этого животного.

Черты лица иранского гепарда:

Под глазами, внутренняя часть лап и передняя часть шерсти - светлее. Его низ живота почти белый. На его теле есть черные пятна, эти черные пятна напомнили мне черные горошины перца на бледной ткани, или отпечатки пальцев Бога. Его грива

короче, чем у африканских видов. Его вес от 43 до 54 килограммов а рост его составляет от 112 до 135 сантиметров.

У него потрясающее ускорение, быстрее, чем у гоночной машины! Все его тело задействовано для ускорения, от его сердца и печени до его лап и когтей!

Его пища:

Его пищей являются олени, бараны и кролики. Вы можете расстроиться, подумав о том, что на них охотятся, но вы должны понимать, что роль гепарда - чтобы растительность, произрастающая в пустыне, не была полностью уничтожена.

31 августа: Национальный день иранского гепарда

В этот день мать со своими тремя детенышами вышла в рощи Бафка, чтобы выпить воды, люди напали на них, и маленькие детеныши погибли, и спаслась только мать, детей у нее больше не будет.

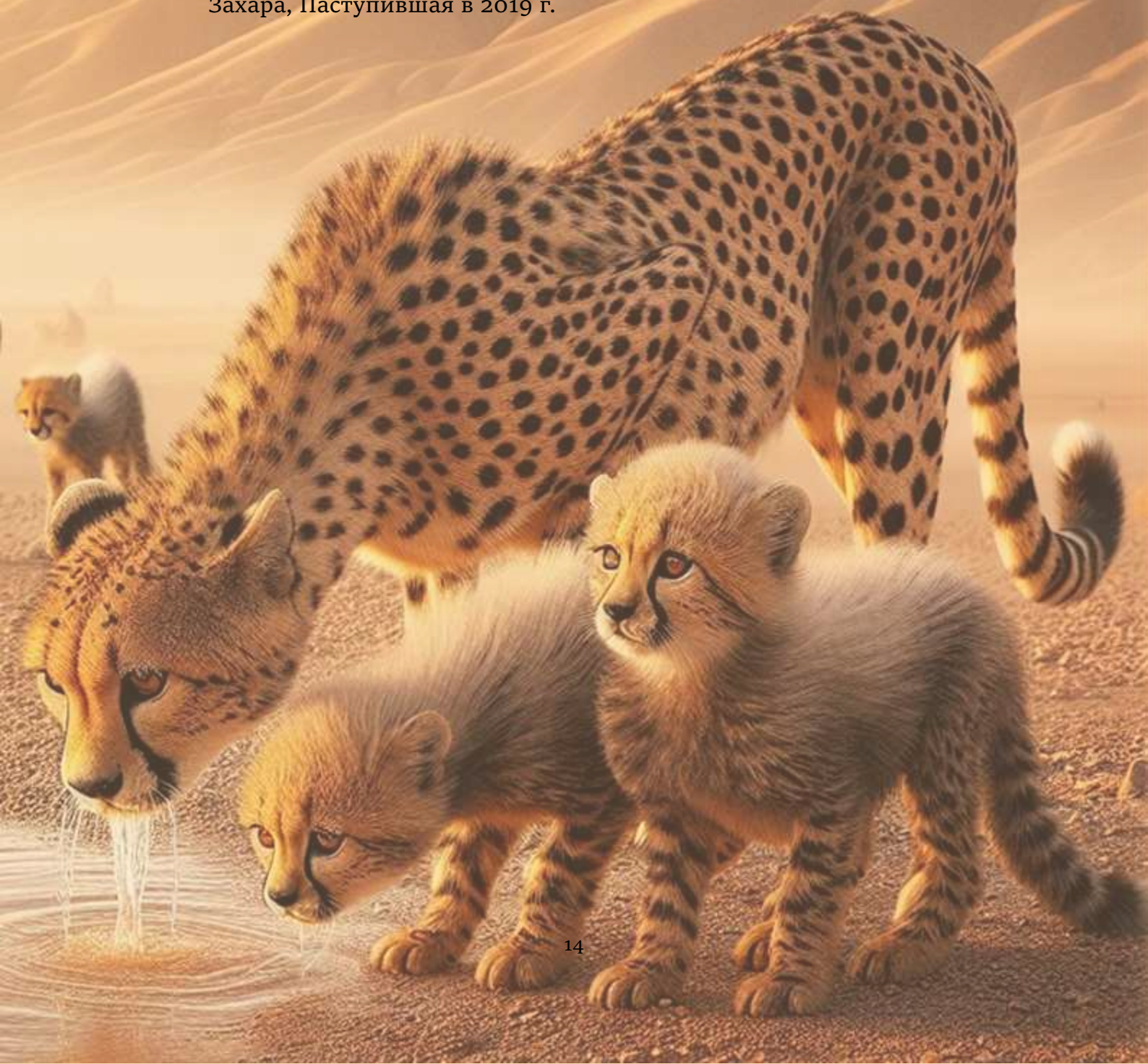
Символ иранского гепарда

"Пируз" был иранским гепардом, ребенком "Ирана" и "Фируза" и стал символом азиатского гепарда. Имя этого иранского гепарда выбрал его дрессировщик "Алиреза Шахрдари". Этот гепард был единственным оставшимся детёнышем из троих детей "Ирана". Но, как жаль, сейчас, когда я пишу, он тоже мёртв.

Изображение иранского гепарда на чемпионате мира

На чемпионате мира 2014 года, благодаря невероятному согласию ФИФА напечатать изображение иранского гепарда на футболках футболистов, иранский гепард вышел на футбольное поле и получил хорошие отзывы на мировом уровне. Гепард стал символом борьбы за жизнь.

- Автор: Захра Санайи, Бакалавр русского языка университета Аль-Захара, Паступившая в 2019 г.

Провинция Керман

Керман является крупнейшей провинцией страны Ирана. Провинция со множеством исторических и природных достопримечательностей, являющаяся рекордсменом среди провинций Ирана по количеству произведений, зарегистрированных в Списке всемирного наследия ЮНЕСКО, и обладающая очень высоким потенциалом в сфере туризма.

История

История присутствия человека в провинции Керман насчитывает тысячи лет. Доказательством этого являются раскопки и раскопки в районе Джирофт и некоторых других частях провинции.

В истории Керман был известен под разными именами, такими как Кармания и Говашир. Различные правительства управляли этой землей на протяжении всей истории, но, пожалуй, самая известная историческая история провинции Керман - это нападение Ага

Мохаммад-хана Каджара на этот регион.

География

Хотя Керман считается пустынной провинцией, он имеет высокие горы и является одной из высокогорных провинций Ирана. Гора Хазар выделяется среди высочайших вершин Ирана высотой более 4400 метров. Однако в Кермане также находится Дашт Лут, одна из самых низких равнин в Иране.

Керман также является сейсмической провинцией, где в последние годы происходили сильные землетрясения. Землетрясение в Баме в 2002 году стало одним из самых страшных стихийных бедствий в нашей стране.

Эта провинция граничит с Хормозганом с юга, провинциями Фарс и Йезд с запада и Южным Хорасаном с севера. Обширная провинция Систан и Балуджистан также расположена на востоке от Кермана.

погода

Из-за большой средней высоты Кермана в большинстве городов этой провинции погода более прохладная, чем в других городах пустыни, таких как Йезд, Захедан или Бирджанд. Зимой в Кермане очень холодно.

Города провинции Керман

В провинции Керман 23 Графств, некоторые из них мы представим ниже.

Керман

Керман — самый густонаселенный город провинции и ее центр. Керман также некоторое время был столицей Ирана. Этот пустынный город занимает третье место среди центров иранских провинций по высоте, а его средняя высота составляет 1755 метров над уровнем моря.

Комплекс Гандж Али Хан является одной из самых важных туристических достопримечательностей в историческом контексте Кермана. Рынок, баня и монетный двор являются частью этого исторического комплекса. Монетный двор Ганджа Али Хана теперь преобразован в музей монет. Хаммам Вакиль — еще один исторический памятник Кермана, который был хорошо отреставрирован и сейчас превращен в традиционную чайхану и ресторан. Национальная библиотека Кермана с ее красивой архитектурой является одной из туристических достопримечательностей этого города.

В городе Махан недалеко от Кермана находится один из самых красивых иранских садов. Сад Шахзадех Или Шаздех расположен недалеко от города Махан и является одним из 9 иранских садов, внесенных в список объектов Всемирного наследия ЮНЕСКО.

Канат Джопар Керман — еще одно произведение, внесенное в Список всемирного наследия ЮНЕСКО. Сад Фатх Абад — еще один красивый сад, расположенный в деревне Эхтиар Абад, в 20 километрах от Кермана.

Шахдад

Шахдад – небольшой город, расположенный примерно в ста километрах от Кермана. Основная известность Шахдада среди туристов – благодаря Калут. Если вы проедете несколько километров от Шахдада до дороги Нахбандан, вы увидите Калут вокруг дороги. Эти гребни вызваны осадконакоплением и эрозией. Шахдад Калут являются частью Всемирного наследия Дашт Лут.

Дашт Лут является одним из памятников природы, зарегистрированных в Иране в списке объектов Всемирного наследия ЮНЕСКО и одной из самых ценных природных достопримечательностей нашей страны.

Рафсанджан

Своей славой Рафсанджан во многом обязан фисташкам. Но красивые туристические достопримечательности также расположены в этом городе. Ущелье Или Долина Рагех – одна из самых красивых природных достопримечательностей провинции Керман, расположенная недалеко от Рафсанджана. Среди исторических туристических достопримечательностей этого города можно отметить исторический дом Хаджа Ага Али. Этот исторический дом расположен в деревне Касем-Абад и восходит к эпохе Каджаров. Среди других достопримечательностей Рафсанджана Бадгир-Мойн, особняк Багери, Старый Хесар, Халилабадская башня, караван-сарай Кабутархан и Котбабад.

Президентский музей Рафсанджани – одна из других достопримечательностей этого города, которая была построена во времена президентства покойного Хашеми Рафсанджани. В этом музее хранятся подарки от людей, организаций и разных стран.

город Бабак

Город Бабак – один из небольших городов провинции Керман, в котором находится одно из произведений, зарегистрированных в Иране в Списке всемирного наследия ЮНЕСКО. Скальная деревня Мейманд недалеко от города Бабак в провинции Керман – одна из немногих скальных деревень в мире, где до сих пор продолжается жизнь. Этой деревне несколько тысяч лет. Общение с добрыми и сердечными жителями этой деревни в их каменных домах – одно из обязательных условий поездки в Мейманд.

Бам

В городе Бам находится великолепная Бамская цитадель, внесенная в список Всемирного наследия ЮНЕСКО. К сожалению, многие части исторической цитадели Бама были разрушены во время страшного землетрясения этого города, и сейчас это ценное здание восстанавливается. Еще один известный город Бам – благодаря своим качественным финикам.

Ремесленные изделия

Ковер - одно из важнейших ремесел провинции Керман. Кроме того, в провинции Керман также распространено Хасирбафи, Килимбафи и Термехбафи. Месгари и Торевтика - другие ремесла провинции Керман.

Сувениры

Коломпех – одна из самых известных сладостей провинции Керман. Кавут - еще одна известная еда Керманиса, которую употребляют в виде порошка. Жители Кермани называют эту еду "Ковату". Комач Сехен и Котаб также являются местными продуктами провинции Керман.

У Кермана также есть известные сельскохозяйственные продукты, некоторые из которых, например тмин, вошли в мир пословиц. В дополнение к тмину, фисташки, грецкие орехи, финики и цитрусовые являются одними из высококачественных сельскохозяйственных продуктов этой провинции.

местные еды

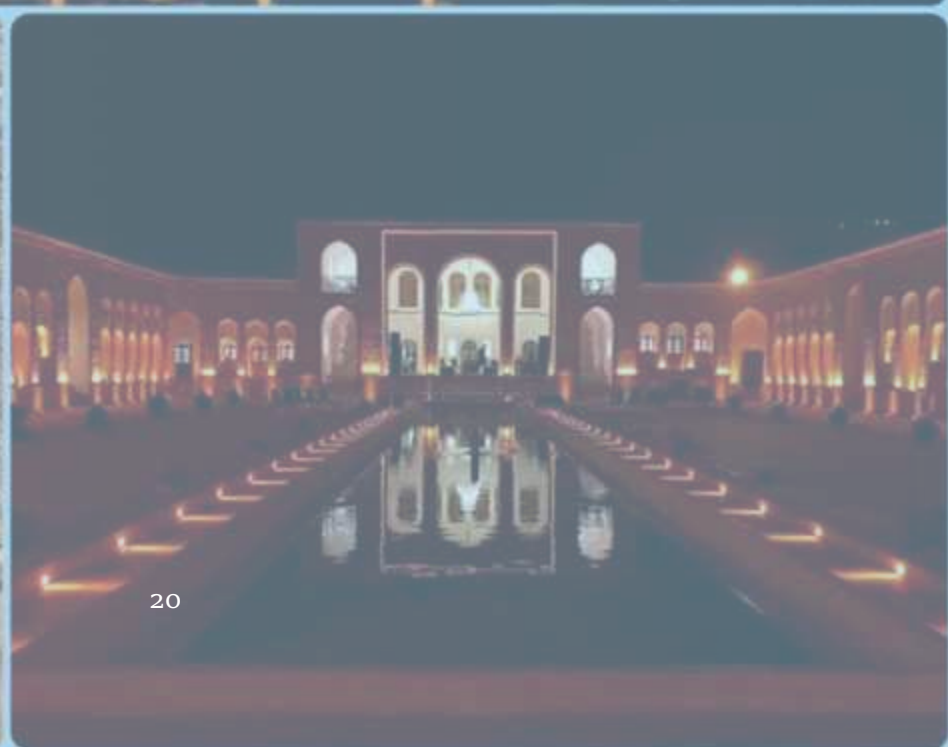
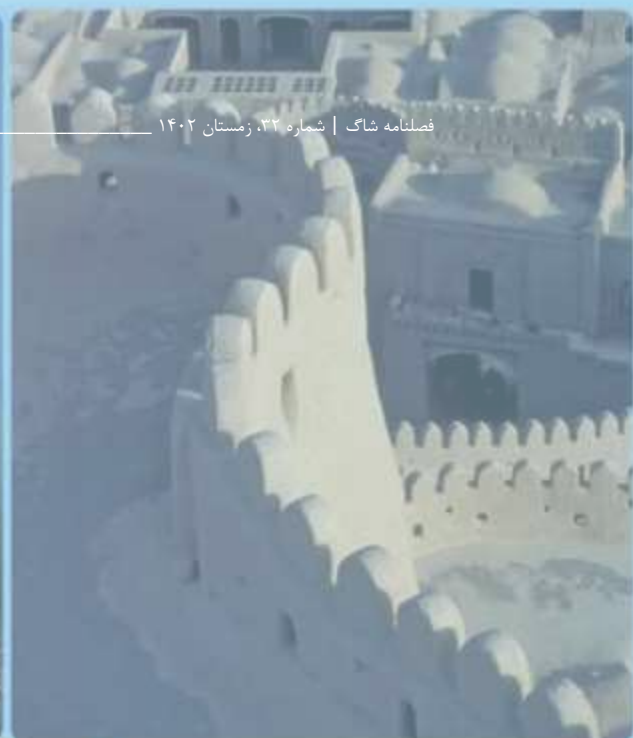
Кашк является одним из важных ингредиентов в составе традиционных керманских блюд. Боз гормех— одно из самых известных блюд этой провинции, которое готовят из козьего мяса, Кашк, лука, чеснока и Другие материалы. Баклажаны халим - еще одна популярная традиционная еда в провинции Керман.

Праздник садех

Праздник садех — один из важнейших ритуалов провинции Керман, который отмечают зороастрийцы этой провинции. Праздник садех проводится всего за 50 дней до Навруза. В этой церемонии зороастрийские монахи в белых одеждах обходят огромную кучу кустов и, обойдя кусты несколько раз, поджигают их. Во время церемонии звучат веселые песни.

- Переводчик: Монире Саядли, Выпускница магистратуры университета Тегеран

استان کرمان

زمین لرزه سال ۱۳۸۲ بم یکی از مهیب‌ترین بلایای طبیعی کشورمان بود. این استان از جنوب با هرمزگان، از غرب با استان‌های فارس و یزد و از شمال با خراسان جنوبی همسایه است. استان پهناور سیستان و بلوچستان نیز در شرق کرمان واقع شده است.

آب و هوا

به دلیل میانگین ارتفاع بالای کرمان، اغلب شهرهای این استان نسبت به سایر شهرهای کویری مانند یزد، زاهدان یا بیرجند دارای هوای خنک‌تری هستند. در زمستان هوای کرمان بسیار سرد است.

شهرستان‌های استان کرمان

در استان کرمان ۲۳ شهرستان وجود دارد که در ادامه به معرفی تعدادی از آن‌ها می‌پردازیم.

کرمان

کرمان پرجمعیت‌ترین شهر و مرکز استان است. کرمان مدتی نیز پایتخت ایران بوده است. این شهر کویری با میانگین ارتفاع ۱۷۵۵ متر از سطح دریا، در بین مراکز استان‌های ایران، از نظر ارتفاع رتبه سوم را به خود اختصاص داده است.

مجموعه گنج علی خان یکی از مهم‌ترین جاذبه‌های گردشگری در بافت تاریخی کرمان است. بازار، گرمابه و

کرمان بزرگترین استان کشور ایران است. استانی با جاذبه‌های تاریخی و طبیعی بسیار، که از نظر تعداد آثار ثبت شده در فهرست میراث جهانی یونسکو در بین استان‌های ایران، رکورددار بوده و از پتانسیل بسیار بالایی در حوزه گردشگری برخوردار است.

تاریخچه

تاریخچه‌ی حضور انسان در استان کرمان، هزار سال برآورد می‌شود. گواه آن، کاوش‌ها و حفاری‌های انجام شده در منطقه جیرفت و برخی نقاط دیگر این استان است.

در تاریخ، کرمان با نام‌های مختلفی مانند کارمانیا و گواشیر شناخته شده است. حکومت‌های مختلفی در طول تاریخ بر این سرزمین حکمرانی کرده‌اند، اما ممکن است معروف‌ترین رویداد تاریخی استان کرمان، حمله آقا محمد خان قاجار به این منطقه باشد.

جغرافیا

کرمان با اینکه استانی کویری به شمار می‌آید، دارای کوه‌های مرتفع و یکی از استان‌های کوهستانی مرتفع ایران است. کوه خزر با ارتفاع بیش از ۴۴۰۰ متر، در بین بلندترین قله‌های ایران قرار دارد. با این حال دشت لوت، یکی از پست‌ترین دشت‌های ایران، در کرمان واقع شده است.

کرمان همچنین استانی زلزله خیز است که در سال‌های اخیر زمین لرزه‌های شدیدی را تجربه کرده است.

دیگر جاذبه‌های رفسنجان می‌توان به بادگیر معین، عمارت باقری، حصار قدیم، برج خلیل‌آباد، کاروانسرای کبوترخان و قطب‌آباد اشاره کرد.

موزه ریاست جمهوری رفسنجان، از دیگر جاذبه‌های این شهر است که در زمان ریاست جمهوری مرحوم هاشمی رفسنجانی ساخته شده است. در این موزه هدایای مردم، سازمان‌ها و کشورهای مختلف نگهداری می‌شود.

شهر بابک

شهر بابک، یکی از شهرهای کوچک استان کرمان است که در آن، یکی از آثار ثبت شده ایران در فهرست میراث جهانی یونسکو قرار دارد. دهکده‌ی صخره‌ای میمند، در نزدیکی شهر بابک در استان کرمان، یکی از معدود دهکده‌های صخره‌ای در جهان است که تا به کنون زندگی در آن ادامه دارد. این روستا قدمت چند هزار ساله دارد. برقراری ارتباط با ساکنان مهربان و خونگرم این روستا در خانه‌های سنگی آن‌ها یکی از ضروریات سفر به میمند است.

بم

در شهر بم، ارگ باشکوه بم قرار دارد، که در فهرست میراث جهانی یونسکو آورده شده است. متأسفانه بخش‌های بسیاری از ارگ تاریخی بم در زلزله مهیب این شهر تخریب شد و این بنای ارزشمند اکنون در حال بازسازی است. یکی دیگر از دلایل شهرت بم، داشتن خرماهای با کیفیت است.

صنایع دستی

فرش، یکی از مهم‌ترین صنایع دستی استان کرمان است. علاوه بر این حصیربافی، گلیم‌بافی و ترمه‌بافی نیز در استان کرمان رواج دارد. مسگری و تورویتیکا^۱ از دیگر صنایع دستی استان کرمان است.

سوغاتی‌ها

کلمپه، یکی از معروف‌ترین شیرینی‌های استان کرمان است. قاووت، یکی دیگر از خوراکی‌های معروف کرمانی‌هاست که به صورت پودر مصرف می‌شود. کرمانی‌ها به

ضرابخانه بخشی از این مجموعه تاریخی است. ضرابخانه گنجعلی خان اکنون به موزه سکه تبدیل شده است. حمام وکیل، یکی دیگر از آثار تاریخی کرمان است که به خوبی مرمت شده و اکنون به چای‌خانه و رستوران سنتی تبدیل شده است. کتابخانه ملی کرمان با معماری زیبایش، یکی از جاذبه‌های گردشگری این شهر است.

شهر ماهان در نزدیکی کرمان، دارای یکی از زیباترین باغ‌های ایرانی است. باغ شاهزاده یا باغ شازده در نزدیکی شهر ماهان، یکی از ۹ باغ ایرانی است که در فهرست میراث جهانی یونسکو گنجانده شده است.

قنات جوپار کرمان یکی دیگر از آثاری است که در فهرست میراث جهانی یونسکو آورده شده است. باغ فتح‌آباد یکی دیگر از باغ‌های زیبایی است که در روستای اختیار آباد در ۲۰ کیلومتری کرمان واقع شده است.

شهداد

شهداد شهر کوچکی است که تقریباً در صد کیلومتری کرمان قرار دارد. شهرت اصلی شهداد در بین گردشگران به خاطر وجود کِلوت است. اگر چند کیلومتر از جاده شهداد به نهبندان برانید، در اطراف جاده کِلوت را خواهید دید. این برجستگی‌ها در اثر رسوب‌گذاری و فرسایش ایجاد شده‌اند. کِلوت شهداد بخشی از میراث جهانی دشت لوت است.

دشت لوت یکی از آثار طبیعی در ایران، ثبت شده در فهرست میراث جهانی یونسکو و یکی از ارزش‌ترین جاذبه‌های طبیعی کشور ما است.

رفسنجان

رفسنجان، شهرت خود را از جهات زیادی مرهون پسته است. اما جاذبه‌های گردشگری زیبایی نیز در این شهر واقع شده است. تنگه یا دره راگه، یکی از زیباترین جاذبه‌های طبیعی استان کرمان است که در نزدیکی رفسنجان قرار دارد. از جاذبه‌های گردشگری تاریخی این شهر می‌توان به خانه تاریخی حاج آقا علی اشاره کرد. این خانه تاریخی در روستای قاسم‌آباد قرار دارد و قدمت آن به دوره قاجار برمی‌گردد. از

۱. هنر به کار بردن طرح‌ها و تصاویر با چکش بر روی سطوح ساخته شده از طلا، نقره، مس، برنج یا سایر فلزات است.

می‌شود. حلیم بادمجان یکی دیگر از غذاهای سنتی محبوب در استان کرمان است.

جشن سده

جشن سده، یکی از مهم‌ترین آیین‌های استان کرمان است که توسط زرتشتیان این استان برگزار می‌شود. جشن سده تنها پنجاه روز مانده به عید نوروز برگزار می‌شود. در این مراسم راهبان زرتشتی با لباس‌های سفید دور مقدار انبوهی از بوته‌ها راه می‌روند و با چند بار دور زدن، آن‌ها را به آتش می‌کشند. در زمان مراسم آهنگ‌های شاد پخش می‌شود.

این غذا «قووتو» می‌گویند. کماچ سهن و قطاب نیز از محصولات محلی استان کرمان هستند.

کرمان محصولات کشاورزی معروفی نیز دارد که برخی از آن‌ها مانند زیره، وارد ضرب‌المثل‌ها شده‌اند. علاوه بر زیره، پسته، گردو، خرما و مرکبات از محصولات کشاورزی بسیار مرغوب این استان هستند.

غذاهای محلی

کشک یکی از مواد مهم در ترکیب غذاهای سنتی کرمانی است. بزغورمه یکی از معروف‌ترین غذاهای این استان است که از گوشت بز، کشک، پیاز، سیر و مواد دیگر تهیه

• مترجم: منیره صیادلی، دانش‌آموخته کارشناسی ارشد دانشگاه تهران

Наука и Технология

علم و فناوری

День космических технологий

День космических технологий – это день, когда много усилий иранских инженеров, вызваны что первый иранский спутник называется "Омид" с ракетой "Сафир2" выведены на орбиту Земли в 2 февраля в 2009 г. Поэтому этот день в календаре Ирана, называется "День космических технологий".

Омид - первый спутник, созданный Ираном, строительство всего его оборудования началось как первый научный шаг страны по локализации космических технологий в марте 2004 года в Иранской космической организации. Несмотря на это успех этого достижения было одной из главных целей развития космических технологий, но создание таких областей, как исследование и идентификация отечественных отраслей промышленности и существующих мощностей в области производства оборудования, сборки, тестирования спутников и создания космической деятельности в частных компаниях, является одной из важнейших целей этого проекта.

После трех месяцев эксплуатации, этот спутник сошел с орбиты в конце миссии. Запуск спутника "Омид" внес имя Ирана в список стран, обладающих спутниковыми технологиями в мире. Другие страны, имеющие независимые спутники на околоземной орбите, включают Россию, США, Францию, Японию, Китай, Англию, Индию и Израиль.

Спутник "Омид" был выведен на орбиту Земли с целью установления взаимной связи между спутником и наземной станцией, определения орбитальных и телеметрических характеристик подсистем. Этот спутник совершает оборот вокруг Земли 15 раз за 24 часа, и за каждый виток он дважды контролируется и направляется наземными станциями телеметрии и дальномеров.

После этого Иран преуспел в создании различных спутников, таких как "Симорг, Навид, Расада, Фаджр, Зохране и т.д.", а в 2023 г. он представил два спутника, "Нахид-2" и "Толу-3".

- Автор: Арефе Садат Багери, Бакалавр русского языка университета Аль-Захара, Паступившая в 2019 г.

روز فناوری فضایی

بین کشورهای دارای فناوری ماهواره‌ای در جهان ثبت شود. دیگر کشورهای دارای ماهواره مستقل بر مدار زمین شامل روسیه، ایالات متحده آمریکا، فرانسه، ژاپن، چین، انگلستان، هند و اسرائیل می‌شود.

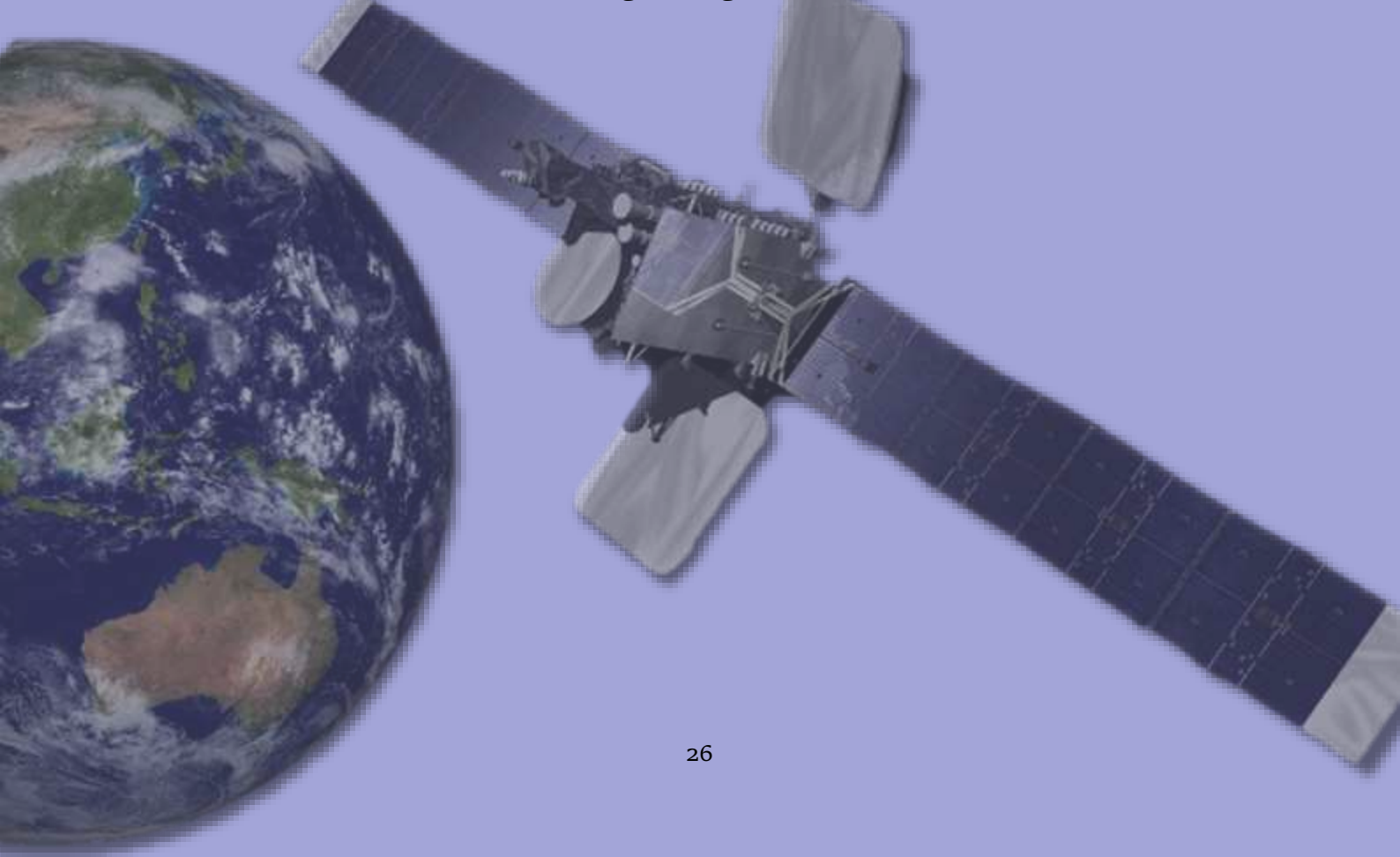
ماهواره امید با هدف برقراری ارتباط متقابل ماهواره و ایستگاه زمینی، تعیین مشخصات مداری و تله متری مشخصات زیر سامانه‌ها در مدار زمین قرار گرفت. این ماهواره هر ۲۴ ساعت ۱۵ بار به دور زمین می‌چرخد و در هر دور، دو بار به وسیله ایستگاه‌های زمینی دورسنجی و بردسنجی کنترل و هدایت می‌شود.

پس از آن، ایران موفق به ساخت ماهواره‌های مختلفی از جمله سیمرغ، نوید، رصدا، فجر، زهره و ... شد و در سال ۱۴۰۱ از دو ماهواره «ناهید ۲» و «طلوع ۳» رونمایی کرد.

روز فناوری فضایی روزی است که تلاش زیاد مهندسان ایرانی باعث شد، اولین ماهواره ایرانی به نام «امید» به وسیله موشک «سفیر ۲» در تاریخ ۱۴ بهمن سال ۱۳۸۷ در مدار زمین قرار گیرد. به همین دلیل این روز در تقویم ایران، «روز ملی فناوری فضایی» نامیده شده است. امید، نخستین ماهواره ساخت ایران است که ساخت تمام تجهیزات آن به عنوان اولین گام علمی کشور در عرصه بومی سازی فناوری فضایی از اسفند سال ۱۳۸۴، در سازمان فضایی ایران آغاز شد. با وجود این که دستیابی به این دستاورد یکی از اهداف اصلی توسعه فناوری فضا بود، اما به وجود آوردن زمینه‌هایی مانند بررسی و شناسایی صنایع داخلی و ظرفیت‌های موجود در زمینه تجهیزات ساخت، مونتاژ، تست ماهواره و ایجاد فعالیت‌های فضایی در شرکت‌های خصوصی، جزو مهم‌ترین اهداف این پروژه به شمار می‌رود.

این ماهواره پس از سه ماه فعالیت، با پایان ماموریت از مدار خارج شد. پرتاب ماهواره امید باعث شد نام ایران در

- نویسنده: عارفه سادات باقری، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهراء(س)، ورودی ۱۳۹۹

Млечный Путь

Млечный Путь — это галактика, в которой находится Земля, остальные планеты Солнечной системы, а также 100–400 млрд звезд и экзопланет. Некоторые из них входят в состав систем, аналогичных Солнечной, а некоторые находятся в свободном плавании и называются "планетами-сиротами."

Млечный Путь с Земли кажется полосой белого света, рассеянного по темному небосклону. Согласно мифам Древней Греции, жена Зевса и верховная богиня Гера случайно разлила молоко по всему небу.

Невозможно узнать, кто первым заметил Млечный Путь — наши предки любовались им каждую ночь. В 1610 году Галилео Галилей с помощью созданного им телескопа впервые в истории обнаружил, что свечение Млечного Пути происходит благодаря отдельным звездам.

Млечный Путь сопровождает несколько десятков мелких спутников, а также два больших — галактики Большое и Малое

Магеллановы Облака. Расстояние до них — 163 тыс. и 182 тыс. световых лет соответственно. Другая ближайшая крупная соседка — галактика Андромеды — на расстоянии около 2.5 млн световых лет. Вместе с ней и еще более 80 галактиками Млечный Путь входит в Местную группу — скопление галактик радиусом около 10 млн световых лет, которых держит вместе общая гравитация.

Самой большой известной планетой в Млечном Пути может быть HD 100546 b, которая является масштабным газовым гигантом в процессе формирования. Его диаметр примерно в 6.9 раз больше Юпитера и в 77 раз больше Земли. Длина радиуса точно не известна, так как часть материала, окружающего планету, может маскировать ее фрагменты.

Если смотреть с Земли, то Млечный Путь проходит через множество созвездий — Цефея, Кассиопеи, Возничего, Лебедя, Близнецов, Ориона, Единорога, Персея, Большого Пса, Кормы, Компаса, Лисички, Стрелы и др.

- Переводчик: Настаран Садат Хатами, Бакалавр русского языка университета Аль-Захра, Паступившая в 2020 г.

کهکشان راه شیری

همسایه عظیم دیگر، کهکشان آندرومدا است که حدود ۲.۵ میلیون سال نوری از ما فاصله دارد. کهکشان راه شیری همراه با کهکشان آندرومدا و بیش از ۸۰ کهکشان دیگر، بخشی از خوشه کهکشانی محلی هستند؛ خوشه‌ای از کهکشان‌ها با شعاع حدود ۱۰ میلیون سال نوری که توسط گرانش مشترک در کنار هم قرار دارند.

بزرگترین سیاره شناخته شده در کهکشان راه شیری ممکن است سیاره «اچ دی ۱۰۰۵۴۶ بی» باشد که یک گول گازی فراگیر در حال شکل گیری است. قطر آن تقریباً ۶.۹ برابر مشتری و ۷۷ برابر زمین است. طول شعاع آن به طور دقیق مشخص نیست، زیرا برخی از اجسام اطراف سیاره ممکن است قطعات آن را مستور کنند.

چنانچه کهکشان راه شیری از زمین مشاهده شود، در آن صورت از میان صورت‌های فلکی زیادی چون: قیفاووس، ذات‌الکُرسی، اریابه ران، قو، جوزا، شکارچی، تک شاخ، برساوش، کلب اکبر، کشتی‌دم، قطب نما، روباهک، پیکان و غیره می‌گذرد.

کهکشان راه شیری، کهکشانی است که شامل کره زمین، دیگر سیارات منظومه شمسی و همچنین ۱۰۰ الی ۴۰۰ میلیارد ستاره و سیاره فراخورشیدی است. برخی از آنها جزو منظومه‌های مشابه منظومه شمسی و برخی شناور آزاد هستند و «سیاره‌های یتیم» نامیده می‌شوند.

کهکشان راه شیری از کره زمین در افق تاریک مانند نواری از نور سفید پراکنده به نظر می‌رسد. بر اساس افسانه‌های یونان باستان همسر زئوس و الهه برتر، هرا، تصادفا شیر را در سراسر آسمان پخش کرد.

غیر ممکن است بدانید که چه کسی اولین بار متوجه کهکشان راه شیری شد؛ نیاکان ما هر شب او را تحسین می‌کردند. در سال ۱۶۱۰، گالیلئو گالیله برای اولین بار در تاریخ توانست با کمک تلسکوپ خود کشف کند که درخشش کهکشان راه شیری به دلیل ستارگان منفرد است. کهکشان راه شیری با ده‌ها ماهواره کوچک و همچنین دو ماهواره بزرگ، کهکشان‌های ابرهای ماژلانی بزرگ و کوچک همراه است. فاصله کهکشان راه شیری تا آن‌ها به ترتیب ۱۶۳ هزار و ۱۸۲ هزار سال نوری است. نزدیک‌ترین

• مترجم: نسترن سادات خاتمی، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهراء(س)، ورودی ۱۴۰۰

Другие части мира

سایر نقاط جهان

Мумификация в Древнем Египте

Древний Египет привлекает нас своей таинственностью и богатством. С самого начала его жители уделяли большое внимание тому, чтобы не просто раствориться в воздухе после смерти. Именно по этой причине на протяжении всей древней цивилизации они совершенствовали способы поддержания своего тела в наилучшем состоянии после смерти.

С древнейших времен в Египте было распространено поверье, что людей ждет жизнь в посмертном вечном царстве. Более того, чтобы попасть туда, тело умершего не разрешалось повреждать.

Это убеждение заставило древних египтян посвятить необычайно большое количество энергии постоянному совершенствованию методов бальзамирования трупов.

Мумификация появилась в Древнем Египте еще во времена Второй династии, то есть около 2800 года до нашей эры, и уже в то время была важной частью

погребальных обрядов царской семьи. Однако только спустя примерно 200 лет, во времена Четвертой династии, она достигла уровня, который мы можем назвать "настоящей мумификацией."

Мы увидим процесс мумификации в различных классах общества Древнего Египта:

Процесс мумификации для низшего класса

К вечной жизни стремились не только знатные люди. Простой народ так же надеялся на жизнь после смерти. Естественно, только богатые люди могли быть захоронены по всем правилам, но это не мешало людям из низшего класса строить самодельные семейные гробницы.

Этапы мумификации тела:

Сперва в брюшную полость вливали сок редьки. Затем клали тело в натровый щёлок и оставляли на 70 дней, до полного высыхания. В конце тело усопшего обматывали тканью с пропиткой. После тело возвращали родным.

Процесс мумификации для среднего класса

Сперва через трубку вливали в брюшную полость кедровое масло, затем помещали тело в натровый щёлок.

Натровый щёлок – это раствор едкого натра. Она состояла из смеси едкого натра, пищевой соды с небольшим добавлением обычной соли и сульфата натрия. С помощью этого вещества высушивали тело, чтобы предотвратить его разложение (В Египте были большие запасы этого минерала). После сушки тело заворачивали в ткань, которая была пропитана ароматическими и антибактериальными веществами.

По описаниям Геродота, у низшего и среднего класса внутренности не удаляли, а просто обрабатывали, в отличие от высшего класса.

Процесс мумификации для высшего класса

1. Первым делом тело омывали.

2. Затем делался разрез на левой стороне живота, и удалялись внутренние органы – кишечник, печень, легкие, желудок. Сердце, которое древние египтяне считали центром эмоций и интеллекта, оставлялось в теле. По верованию египтян оно нужен был для суда мертвых.

3. С использованием крючковатого инструмента через нос удалялся мозг. Мозгу никогда не приписывали большего значения, поэтому его просто выбрасывали.

4. Тело и внутренние органы заполняли солью натрия и хранили так в течении сорока дней. Соль впитывала влагу в следствии чего сушила тело.

5. Высушенные органы заворачивали в льняную ткань и помещали в канопы (специальные сосуды для органов символизировали богов, играющих важную роль в древнеегипетском потустороннем мире: Дуамутефа, Хапи, Кебехсенуфа и Амсета. Чаще всего эти ёмкости клали рядом с телом.)

6. Высохшую кожу натирали маслом.

7. Мумию заполняли опилками и тряпьем, а открытые порезы заполняли воском.

8. Тело обматывали льняными бинтами. Всего примерно 20 слоев, и это на это занятие уходило от 15 до 20 дней.

9. Поверх бинтов, на лицо накладывалась посмертная маска.

10. Перевязанное тело помещалось в саван, большой кусок ткани, который был покрыт льняными полосками.

11. Затем тело помещали в украшенный футляр для мумий по аналогии с гробом.

Процесс бальзамирования занимал 40-70 дней, при этом расходовали 280 кг натриевой соли и всего 250 мл воды на каждый труп.

Маскировка во многих случаях, особенно для высокопоставленных персонажей, в дополнение к другим этапам, голова мумифицированного человека покрывается (посмертной маской). Для фараонов эта маска

могла быть изготовлена из чистого золота.

Однако обычные маски изготавливались из скульптурного

бумажновоскового теста и раскрашивались на нем или покрывались золотом.

- Компилятор и переводчик: Настаран Яздиян, Бакалавр русского языка университета Аль-Захра, Паступившая в 2019 г.

مومیایی کردن در مصر باستان

طبیعی، فقط افراد ثروتمند می‌توانستند طبق همه قوانین دفن شوند، اما این امر مانع از ساخت مقبره‌های خانوادگی خانگی توسط افراد طبقه پایین نشد.

مراحل مومیایی بدن:

اول، آب تربچه در حفره شکم ریخته می‌شد. سپس بدن را در مایع سدیم هیدروکسید قرار داده و به مدت ۷۰ روز باقی می‌ماند تا کاملاً خشک شود. در پایان، جسد متوفی در پارچه آغشته شده پیچیده می‌شد. سپس جسد به خانواده تحویل داده می‌شد.

فرآیند مومیایی کردن برای طبقه متوسط

ابتدا روغن سرو از طریق یک لوله به داخل حفره شکم ریخته می‌شد، سپس بدن در مایع سدیم هیدروکسید قرار می‌گرفت.

مایع قلیایی سدیم محلولی از هیدروکسید سدیم است. این شامل مخلوطی از سود سوز آور، جوش شیرین با اضافه کردن کمی از نمک معمولی و سولفات سدیم بود. از این ماده برای خشک کردن بدن برای جلوگیری از تجزیه آن استفاده شده است (مصر دارای ذخایر زیادی از این ماده معدنی بود). پس از خشک شدن، بدن در پارچه‌ای که با مواد معطر و ضد باکتریایی آغشته شده بود، پیچیده می‌شد.

مصر باستان با رمز و راز و غنای خود ما را جذب می‌کند. از همان ابتدا، ساکنان آن توجه زیادی داشتند که پس از مرگ به نیستی مبدل نشوند. به همین دلیل است که در طول تمدن باستان آن‌ها روش‌هایی را برای حفظ بدن خود در بهترین شرایط ممکن پس از مرگ به کمال رساندند.

از زمان‌های دور، این باور عمومی در مصر وجود داشت که زندگی در پادشاهی ابدی پس از مرگ در انتظار مردم است. ضمناً برای ورود به آن جا بدن متوفی نبایستی شامل هیچ گونه جراحی می‌شد.

این باور مصریان باستان را بر آن داشت تا انرژی غیرعادی زیادی را صرف بهبود مداوم روش‌های مومیایی کردن اجساد کنند.

مومیایی کردن در مصر باستان در طول سلسله دوم یعنی حدود ۲۸۰۰ سال قبل از میلاد ظاهر شد و در آن زمان بخش مهمی از مراسم تشییع جنازه خانواده سلطنتی بود. با این حال، تنها حدود ۲۰۰ سال بعد، در طول سلسله چهارم، به سطحی رسید که می‌توانیم آن را «مومیایی واقعی» بنامیم. در ادامه فرآیند مومیایی کردن در طبقات مختلف اجتماع در مصر باستان را خواهیم دید:

فرآیند مومیایی برای طبقه پایین‌تر

نه تنها مردم اشراف آرزوی زندگی ابدی را داشتند. مردم عادی نیز به زندگی پس از مرگ امیدوار بودند. به طور

۶. پوست خشک شده را با روغن می‌مالیدند.
 ۷. مومیایی را با خاک اره و کهنه پر می‌کردند و برش‌های باز با موم پر می‌شد.
 ۸. بدن را در باندهای کتانی می‌پیچیدند. در مجموع تقریباً ۲۰ لایه وجود دارد و این کار ۱۵ تا ۲۰ روز طول می‌کشد.
 ۹. ماسک مرگ روی صورت روی بانداژها گذاشته می‌شد.
 ۱۰. بدن باندپیچی شده در یک کفن، تکه پارچه بزرگی که با نوارهای کتانی پوشانده شده بود، قرار داده می‌شد.
 ۱۱. سپس جسد را در یک جعبه مومیایی تزئین شده، شبیه به تابوت قرار می‌دادند.
- پروسه مومیایی کردن ۴۰ تا ۷۰ روز طول می‌کشید و برای هر جسد ۲۸۰ کیلوگرم نمک سدیم و تنها ۲۵۰ میلی لیتر آب استفاده می‌شد.
- ماسک‌گذاری در بسیاری از موارد به ویژه برای شخصیت‌های رده بالا علاوه بر سایر مراحل انجام می‌شد، سر شخص مومیایی شده با (ماسک مرگ) پوشانیده می‌شد. برای فراعنه این ماسک می‌توانست از طلای ناب باشد.
- اما ماسک‌های متداول از خمیر مومی-کاغذی مجسمه‌سازی می‌ساختند و روی آن نقاشی می‌کردند یا با طلا می‌پوشانند.

طبق توصیفات هرودوت، احشاء طبقه پایین و متوسط حذف نمی‌شدند، بلکه بر خلاف طبقه برتر به سادگی پردازش می‌شدند.

فرآیند مومیایی کردن برای طبقه برتر

۱. اول از همه، بدن شسته می‌شد.
۲. سپس برشی در سمت چپ شکم ساخته می‌شد و اندام‌های داخلی روده، کبد، ریه‌ها، معده، برداشته می‌شد. قلب، که مصریان باستان آن را مرکز احساسات و شعور می‌دانستند، در بدن باقی می‌مانده است. طبق اعتقادات مصری-ها، برای داوری مردگان لازم بود.
۳. با استفاده از یک ابزار قلاب‌دار، مغز از طریق بینی برداشته می‌شد. به مغز هرگز اهمیت بیشتری داده نمی‌شد، بنابراین به سادگی دور ریخته می‌شد.
۴. بدن و اندام‌های داخلی را با نمک سدیم پر می‌کردند و به مدت چهار روز همان‌طور از آن نگهداری می‌کردند. نمک رطوبت را جذب کرده و در نتیجه بدن را خشک می‌کرد.
۵. اندام‌های خشک شده در پارچه کتانی پیچیده شده و در کوزه‌های سایبان قرار می‌گرفتند (ظروف مخصوص اعضای بدن با نماد خدایان بود که نقش مهمی در دنیای دیگر مصر باستان ایفا می‌کنند: دوآموتف، هاپی، کبه زنونف و آمست، اغلب این ظروف در کنار بدن قرار می‌گرفتند).

• گردآورنده و مترجم: نسترن یزدیان، دانشجوی کارشناسی زبان روسی دانشگاه الزهرا(س)، ورودی ۱۳۹۹

نشریه شاگ از تمامی علاقه‌مندان، دعوت به همکاری می‌نماید.

